

Серпень
2020

Stella Maris

ПІДТРИМУЄ МОРЯКІВ ТА РИБАЛОК В УСЬОМУ СВІТІ

В номері

Порт Фокус

Гдиня Польща

Неділя в морі

з отцем Колумом Келлі

Зростання у вірі

Послання Папи Франциска До Моряків

Добре життя

Як бути щасливим

Стелла Маріс (Морський Апостолят) – це католицька благодійна організація, що підтримує моряків у всьому світі.

Ми надаємо практичну та пасторальну підтримку всім морякам, незалежно від національності, віри або раси. Наші портові капелани і волонтери відвідують судна, вітають моряків, пропонують благодійну допомогу та консультації, практичну допомогу, догляд і дружбу.

Стелла Маріс є найбільшою мережею в світі з відвідування суден, яка працює в 339 портах з 227 портовими капеланами по всьому світу.

Ми можемо продовжувати свою працю лише завдяки щедрим жертвам наших прихильників та волонтерів.

Щоб підтримати Стелла Маріс жертвою відвідайте www.apostleshipofthesea.org.uk/ways-donate

Морський Апостолят

39 Площа Екклстона
Лондон, SW1V 1BX

Тел: +44 020 7901 1931

Електронна пошта:

info@apostleshipofthesea.org.uk

[facebook.com/AoS.GB](https://www.facebook.com/AoS.GB)

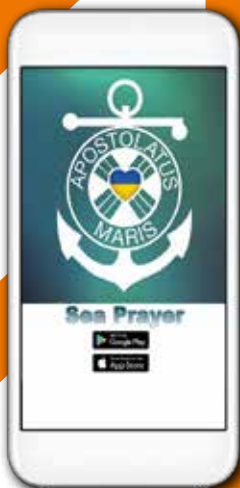
www.apostleshipofthesea.org.uk

Зареєстрована благодійна організація в Англії та Уельсі № 1069833
Зареєстрована благодійна організація в Шотландії номер SC043085
Реєстраційний номер компанії 3320318

Pages 3,4,5,6,8,9,10,11 courtesy of istockphoto.

Cover and Pg 2 courtesy of Stella Maris.

Pg 6 and 12 courtesy of Fr Lawrence Lew O.P. Pg 9 (c) Marcin Mazur.

БЕЗКОШТОВНИЙ
ДОДАТОК
ШУКАЙТЕ 'STELLAMARIS' В
МАГАЗИНІ ДОДАТКІВ

Sea Prayer

Download on the
App Store

Download from
Google Play

Стелла Маріс надає морякам практичну та інформаційну підтримку і уважного співрозмовника

ГДИНЯ, ПОЛЬЩА

Побудований, як один із найсучасніших європейських портів, Порт Гдиня залишається одним з ключових морських центрів у південній частині Прибалтики.

23 вересня 1922 р. Польський парламент ухвалив Акт-наказ побудувати порт у Гдині, таким чином відзначивши його офіційне заснування. До 1926 року Гдиня, яка раніше була рибальським селом, була оголошена містом. Зараз це молоде, динамічне та зростаюче місто, міцно пов'язане з морем та відкрите для людей та бізнесу.

Порт Гдиня, побудований як один із найсучасніших європейських портів, залишається одним із ключових морських центрів у південній частині Прибалтики.

Центр Стелла Маріс розташований недалеко від порту та входу в місто. Морський

Апостолят працює в Гдині з 1957 року, коли єпископ Казимір Ковальський доручив отцям-редемптористам опікуватися моряками, рибалками та їхніми родинами. Прекрасна морська церква знаходиться поруч із центром Стелла Маріс. Тож моряки мають можливість взяти участь у Літургії.

Центр Стелла Маріс відкритий щодня, і ми присутні в порту для відвідування суден.

У літній сезон Гдиня є місцем заходу круїзних суден, і тому що пасажирські кораблі заходять в наш порт рано-вранці, ми також відкриваємо наш центр раніше для того, щоб екіпажі заходили і використовували наші засоби для

зв'язку з їхніми родинами.

Гостинність – дуже важлива для моряків. Щороку ми проводимо різдвяну вечірку для моряків, а в червні ми відзначаємо Фестиваль моря, який також розпочинається з богослужіння в нашій церкві.

Коли почалася пандемія Ковід-19, моряків не залишили сам на сам. Їх відвідав капелан і для них служили святу Літургію. Духовний комфорт важливий, але ми не забуваємо про соціальні потреби моряків. Ось чому Стелла Маріс надає Інтернет для спілкування з сім'ями, а також теплий одяг для морозних балтійських зим.

**Морський Апостолят
Стелла Маріс**
вул. Портова 2
81 – 350 Гдиня
Польща

Часи роботи
16.00 – 23.00

НЕДІЛЯ В МОРІ З ОТЦЕМ КОЛУМОМ КЕЛЛІ

ВІСІМНАДЦЯТА НЕДІЛЯ
2 СЕРПНЯ 2020

Євангеліє від МАТЕЯ 14:13-21

Почувши це, Ісус відплив звідси човном у пустинне й самотнє місце; народ же, довідавшись про це, пішов за ним з міст пішки. А вийшовши Ісус, побачив силу народу і змілосердився над ними та вигоїв їхніх недужих.

Якже настав вечір, підійшли до нього його учні й кажуть: “Пусте це місце та й час минув уже. Відпусти людей, нехай ідуть по селах та куплять собі поживи.” А Ісус сказав їм: “Не треба їм відходити: дайте ви їм їсти.” Вони ж мовлять до

нього: “Ми маємо тут тільки п’ять хлібів і дві риби.” Тоді він каже: “Принесіть мені їх сюди.” І, звелівши народові посідати на траві, взяв п’ять хлібів і дві риби, підвів очі до неба, поблагословив і розламав ті хліби, і дав учням, а учні – людям. Всі їли до насити й назбирали куснів, що zostалися, дванадцять кошів повних. Тих же, що їли, було яких п’ять тисяч чоловіків, окрім жінок та дітей.

Євангеліє і Ти

Ісус перебуває в безлюдному місці, але за ним йде великий натовп, цього разу було п’ять тисяч людей. Учні хвилювались, що натовп голодний і запитують у Ісуса, чи варто їм йти, щоб придбати їжу, достатню для 5000? Це було б неможливо. Ісус питає, скільки у них є їжі.

«Усього п’ять хлібів та дві риби. Чи достатньо»? Рівняння безнадійне: так мало їжі, стільки людей.

Він використовує ситуацію щоб загострити увагу на важливіших речах. Його порада звучить так: «не працюйте на їжу, яка минула, але працюйте на їжу, яка триває у вічності». вони, схоже, були більш зацікавлені в тому, щоб стати свідками чудес, і, без сумніву, були голодні.

Якщо говорити про речі, насущні, то багато того, що виробляється сьогодні, не робиться на довго. Навіть меблі в наших будинках не є довговічними. Одяг, який ми носимо, має

коротший термін життя порівняно з тим, який виготовлявся покоління чи два тому. Ми живемо в культурі, що спрямована на викидання. Слова Ісуса про пошук витривалих речей впали на кам’янисту землю, але чи не правда, що ми на життєвій мандрівці прагнемо шукати, щось триваліше: дружбу та любов, тому що ми відчуваємо, що вони можуть збагатити нас і зробити нас кращими людьми? Але ознак тривалості в нашому сучасному світі мало. На суші або в морі вірус Ковід 19 змінив дуже багато, в світі.

Євангеліє показує – стільки їжі, стільки людей. Як часто ми замислюємось над цією головоломкою? Ми стільки бачимо навколо нас, що аж болить серце і хочемо щось зробити, щоб змінити це. Але суть історії полягає саме в безнадійності рівняння. Тільки очима віри можна вирішити це рівняння.

Євангеліє від МАТЕЯ 14:22-33

І зараз же спонукав учнів увійти до човна й переплисти на той бік раніше від нього, тим часом як він відпускав народ. І коли відпустив народ, пішов на гору помолитися насамоті. Як звечоріло, він був там сам один. Човен уже був посеред моря і його кидали хвилі, бо вітер був супротивний. О четвертій сторожі ночі (Ісус) прийшов до них, ступаючи морем. Учні, побачивши, що він іде морем, жажнулись. "То привид!" – заговорили й закричали з переляку. Та Ісус тієї ж миті мовив до них: "Заспокойтесь, – це я, не страхайтесь!" Аж тут Петро озвався до нього й каже: "Господи, коли це ти, повели мені підійти водою до тебе!" "Підійди!" – сказав Ісус. І вийшов Петро з човна, почав іти по воді і підійшов до Ісуса; але, побачивши, що вітер сильний, злякався, почав потопати й крикнув: "Господи, рятуй мене!" Ісус же притьмом простягнув руку, вхопив його і мовив до нього: "Маловіре; чого засумнівався?" І як увійшли до човна, вітер ущух. А тоді ті, що були в човні, вклонилися йому до ніг, кажучи: "Ти істинно – Син Божий!"

ДЕВ'ЯТНАДЦЯТА НЕДІЛЯ 9 СЕРПНЯ 2020 РОКУ

Євангеліє і Ти

Натовп був нагодований та відправлений, і Ісус сказав учням відплисти на той бік озера, де він пізніше зустрине їх.

Почалася буря, і учні злякалися. Моряки розповідають мені про страх перед бурями, які можуть раптом починатися нізвідки. Незалежно від того, скільки років досвіду вони мають в морі, страх не пропадає.

Я легко уявляю страх учнів у їхньому досить маленькому човні, особливо коли Ісуса поруч немає. Бог присутній там, де ми найменше очікуємо, хоча це прихована, невидима присутність, не завжди її легко ідентифікувати.

Євангеліє розповідає про повернення Ісуса, що йде по воді, та про імпульсивність Петра, який намагався йти до нього.

Що б не було в голові Петра в той момент, він відчув раптове бажання скочити з човна і почати йти до Ісуса по воді. Ось чому нам потрібно навчитися, йти до Ісуса сьогодні в розпал цих незнайомих часів, щоб зустрітися з Ним у розпалі темряви та невизначеності.

Звичайно, це непросто. Ми теж можемо збиватися і тонути, як Петро. Але, як і він, ми також можемо пережити, що Ісус тягнеться до нас і рятує нас, кажучи нам: «Маловіре! Чому ти сумніваєшся?».

Коли ми дивимось на учнів у човні, киданих хвилями і переможених сильним вітром, не важко побачити образ сьогоднішньої Церкви, кинутої в таку кількість штормів, що прагнемо, щоб постать Ісуса з'явилася на воді та все втихомирилося.

Наше власне плавання теж має свою кількість штормів, тривоги, сумнівів різного роду. Несподівана подія може зруйнувати наш внутрішній спокій і навіть нашу віру. Багатьом важко залишатися на плаву у дивовижно мінливі часи, борючись із сімейними та робочими стосунками, болісно невпевненими в собі.

Нехай Ісус прийде до нас, щоб зміцнити нашу віру, коли ми відчуваємо його присутність на суші або на воді.

ДВАДЦЯТА НЕДІЛЯ

16 СЕРПНЯ 2020

Євангеліє від МАТЕЯ 15:21-28

Ісус вийшов звідти й пішов в околиці тирську та сидонську. Коли це жінка ханаанянка вийшла з цих околиць і почала кричати: "Змилуйся надо мною, Господи, Сину Давида! Біс мучить мою дочку страшенно." Він же не озвався до неї і словом. Тут приступили його учні й почали його просити: "Відпусти її, бо вона кричить за нами." А він у відповідь промовив: "Я посланий лише до загинувших овець дому Ізраїля." Та ж підійшла і, вклонившись йому в ноги, каже: "Господи, допоможи мені!" Він відповів їй: "Не личить брати хліб у дітей і кидати щенят." А вона каже: "Так, Господи! Але й щенята їдять кришки, що падають зо столу в панів їхніх." Тоді відповів їй Ісус: "О жінко, велика твоя віра! Хай тобі буде, як бажаєш." І видужала її дочка від тієї години.

Євангеліє і Ти

У Євангелії Матвій зображує язичницьку жінку, яка бере на себе сміливість звернутися до Ісуса із проханням. Вона стривожена мати, яка зазнає великого лиха, бо її дочку "мучить демон". Перша реакція Ісуса дивна, навіть трохи зневажлива. Він, здається, не слухає її. Але, на жаль, для роздратованих учнів, жінка продовжує наполягати. Ми не звикли, щоб Ісус комусь таке казав, тому його відповідь здається суворою: "Мене послали лише до загинувших овець Дому Ізраїля".

Ще жінка не здається і не відступає від ніг Ісуса, почувши ще більш жорсткі слова від Ісуса про домашніх собак і порівнюючи їх низьке становище з положенням жінки. "Так, Господи; але навіть цуценята їдять кришки, які падають зі столу господарів ».

Ісус вражений її вірою, і так відбувається чергове диво зцілення.

Я думаю, це порушує питання; чи стосується Божий промисел лише небагатьох? Трапляється що ми зверхньо ставимося до інших вважаючи себе кращими чи «вищими». Не так в Ісуса, який прийшов врятувати всіх, бо в домі Отця є багато осель.

Робити виключення – це відкидати людяність у всіх, кого ми зустрічаємо, і все ж прокляття

відчуження слід бачити на кожному кроці життя. Включення визнає, що ми є рівними, хоча ми різні.

У своїй роботі, щодо піклування про мореплавців, я чую про шкоду відчуження від багатьох екіпажів. Я думаю, це трапляється здебільшого на суднах, укомплектованих людьми різних національностей, де хтось стає стороннім, бо він не говорить однією мовою, або особами, які виключаються з групи, бо вони не сміються над одними і тими ж речами, або які можуть сприйматись як старомодні чи застарілі в своїх поглядах.

Ніколи не відчувайте себе настільки важливим, щоб ви принижували зусилля іншої дитини Божої.

ДВАДЦЯТЬ ПЕРША НЕДІЛЯ 23 СЕРПНЯ 2020

Євангеліє від МАТЕЯ 16:13-20

Прийшовши в околиці Филипової Кесарії, Ісус спитав своїх учнів: "За кого мають люди Сина Чоловічого?" Ті відповіли: "Одні за Йоана Хрестителя, інші за Іллю, ще інші за Єремію або одного з пророків." "На вашу ж думку", – до них каже, – "хто я?" Озвася Симон Петро і заявляє: "Ти – Христос, Бога живого син." У відповідь Ісус сказав до нього: "Щасливий ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров це тобі відкрили, а Отець мій небесний. Тож і я тобі заявляю, що ти – Петро (скеля), і що я на цій скелі збудую мою Церкву й що пекельні ворота її не подолають. Я дам тобі ключі Небесного Царства, і що ти на землі зв'яжеш, те буде зв'язане на небі; і те, що ти на землі розв'яжеш, те буде розв'язане й на небі." Тоді він наказав учням, щоб вони нікому не казали, що він – Христос.

Євангеліє і Ти

Я мушу сказати, що це один з моїх улюблених євангельських уривків, де два питання схожі, але відповіді, які ми даємо, ідуть в глибину того, як ми бачимо себе в очах Божих.

Перше легке, коли Ісус запитує: "За кого мають люди Сина Чоловічого?". Відповідь була просто пов'язана з місцевими плітками. Одні кажуть, що ти Іван Хреститель, інші Ілля, інші Єремія або один із пророків.

Друге питання набагато складніше "На вашу ж думку", – до них каже, – "хто я?"

Відповідь Петра: Ти Христос, Син Живого Бога, про це вийшло сотні підручників і стате щодо значення слова. Але не будемо зараз про це.

Кожен з нас повинен дати особисту відповідь на запитання Господа: Для нас на перше питання, як і учням, легко відповісти. Ми всі можемо сказати те, що нам розповідали наші батьки та священники протягом нашого життя.

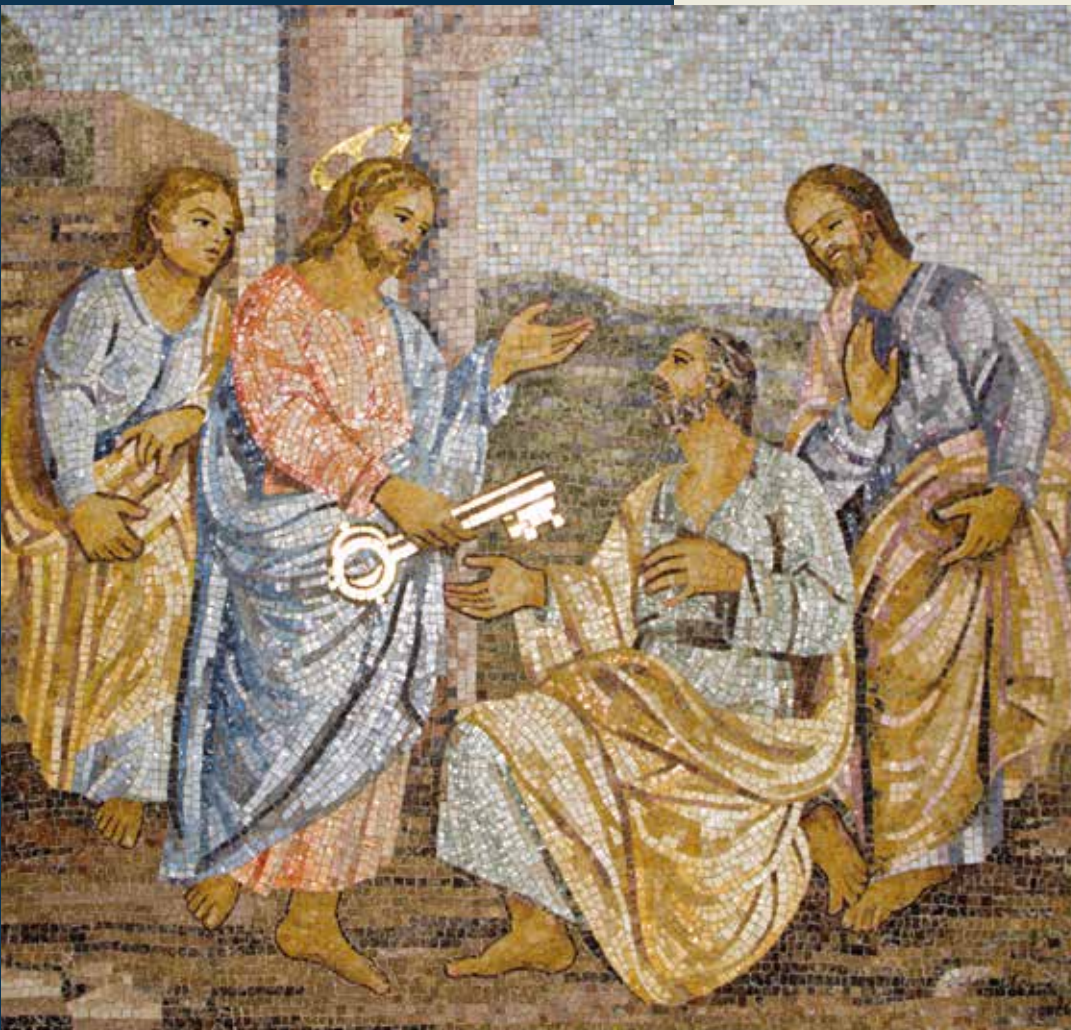
"На вашу ж думку", – до них каже, – "хто я?" – набагато складніше. Ісус тут не просить нас доктринального твердження про його таємничу ідентичність, але правдивої відповіді, яка оприлюднить нашу справжню віру в Нього та його слово. Коли я молюся про це запитання, я бачу пронизливі очі Господа, які шукають чесної

відповіді: немає порожніх слів та кліше. Бо коли ми дамо цю чесну відповідь, наступні слова Ісуса будуть: "Доведи!"

І доводити це – жити кожен день, роблячи життя більш людським і більш наповненим радістю для всіх. Підняти, понижене і розбите серце.

З початку свого папства Папа Франциск знову і знову підкреслював нашу потребу в особистій зустрічі з Ісусом. Що може бути більш особистим, ніж вірна відповідь на запитання

"На вашу ж думку", – до них каже, – "хто я?"

ДВАДЦЯТЬ ДРУГА НЕДІЛЯ

Євангеліє від МАТЕЯ 16:21-27

З того часу Ісус почав виявляти своїм учням, що йому треба йти в Єрусалим і там багато страждати від старших, первосвящеників та книжників, і бути вбитим, і на третій день воскреснути. Тоді Петро, взявши його набік, став йому докоряти: "Пожалій себе, Господи! Це хай не станеться з тобою!" Він обернувся і сказав Петрові: "Геть, сатано, від мене! Ти мені спокуса, бо думаєш не про Боже, а про людське." Тоді Ісус сказав до своїх учнів: "Коли хтось хоче йти за мною, нехай зречеться себе самого, візьме хрест свій і йде за мною."

Хто хоче спасти своє життя, той його погубить; а хто своє життя погубить ради мене, той його знайде. Яка користь людині, як світ цілий здобуде, а занапасть власну душу? Що може людина дати взамін за свою душу?

Син Чоловічий має прийти в славі Отця свого з ангелами своїми й тоді віддасть кожному згідно з його ділами.

Євангеліє і Ти

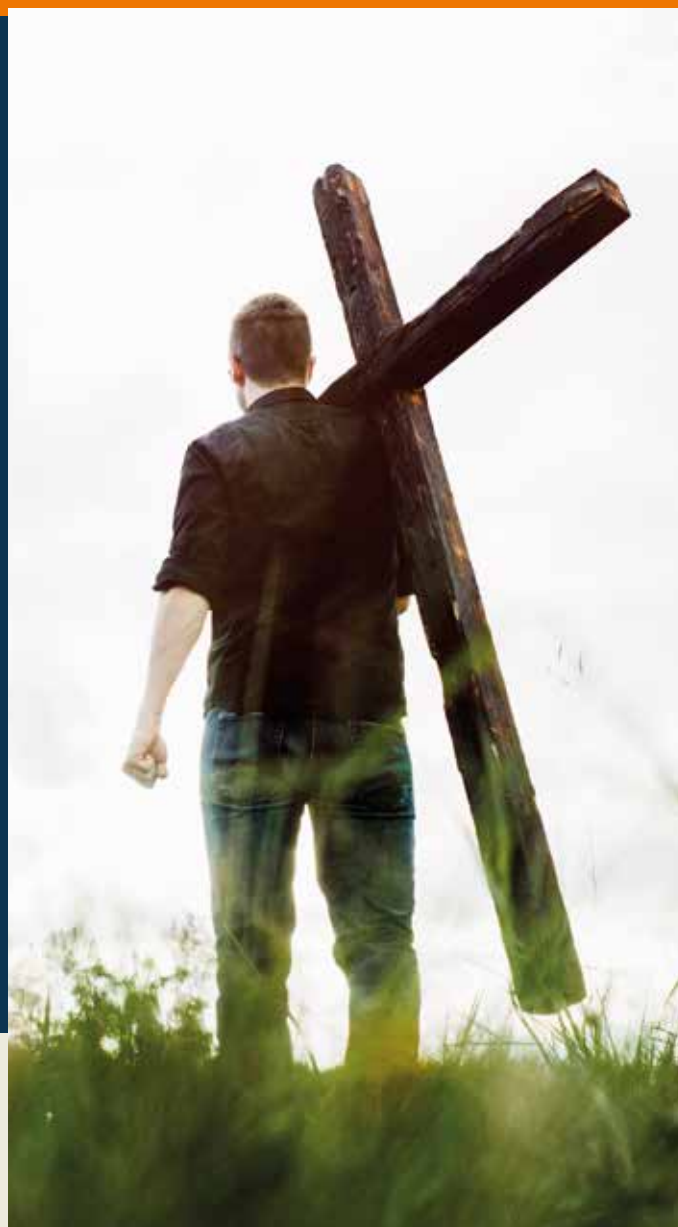
Дорогі моряки,

Сьогоднішнє Євангеліє – це складне вчення про відмову від себе, взяття хреста, втрату нашого життя заради Ісуса. І навіть якщо ми не видалили ці слова з наших Євангелій, чи вони залишаються на практиці, у нашому житті.

Ми живемо в суворі часи, наше життя на суші змінилося до невпізнання. Для вас теж ці незнайомі дні приносять свої негаразди та втрати, навіть гублячи доброзичливі голоси капеланів, що заходять до вас.

Хоча ми поки що не можемо відвідати ваші кораблі, знайте, що ми все ще дуже пов'язані в молитві та турботі один про одного. Наскільки це необхідно в теперішні часи великої невизначеності. На суші багато хто знаходиться в ізоляції, в своїх будинках чи місцях опіки, невпевнених у тому, що може принести майбутнє. Є турбота про роботу, доставку їжі, заробітну плату, добробут близьких людей – і, навіть, про саме життя. Наші Церкви частково закриті, і нам не вистачає присутності Господа у Святому Причасті

Але потім, ти розумієш, що ці речі, були частиною твого життя увесь час, під час плавання.

Для вас вони часто можуть зібратися разом у часі одного плавання. Ви турбуєтесь про зарплату, чи виплатять вони цього місяця? Чи вдасться постачальникам отримати їжу на корабель вчасно? Чи вдома моя сім'я в безпеці? Чи безпечна моя робота в перспективі наступного контракту? Ви можете так багато навчити нас справлятися з справами в ці часи, які ми називаємо незнайомими, часи, які викликають у нас такий страх.

Ваша ізоляція починається кожного плавання, коли трап піднімається, люки та двері зачиняються. Незалежно від чисельності екіпажу, довгі години, навіть місяці ізоляції є виснаженням душі та розуму.

Нехай Божественна присутність буде джерелом сили і затишку в ці темні дні. Дні, коли ми насправді знаємо, що означає страждати і мати багато хрестів.

Поки ми не зустрінемося знову

о. Колум

ПОСЛАННЯ ЙОГО СВЯТОСТІ ПАПИ ФРАНЦИСКА ДО МОРЯКІВ ТА ЇХНІХ СІМЕЙ

СЕРЕДА, 17 ЧЕРВНЯ 2020

Дорогі брати і сестри,

Це важкі часи для нашого світу, адже нам довелося стикатися зі стражданнями, спричиненими коронавірусом. Ваша робота як моряків та рибалок набула ще більшого значення, оскільки вона забезпечує нашу велику родину людства продуктами та іншими першочерговими потребами. За це ми вам вдячні. Але також тому, що ми знаємо про ризики, пов'язані з вашою роботою.

Декілька місяців тому у вашому житті та вашій роботі відбулися значні зміни; вам довелося зробити багато жертв і продовжуєте робити їх. Довгий період, проведений на борту кораблів, не маючи змоги зійти на берег, розлуки з родинами, друзями та рідними країнами, боязнь заразитись... Всі ці речі важкий тягар, який зараз несемо, як ніколи.

Я б хотів щось сказати всім вам. Знайте, що ви не самотні і що про Вас не забули. Ваша робота на морі часто тримає вас осторонь від інших, але ви близькі мені в моїх думках і молитвах, а також нашим капеланам і волонтерам "Стелла Маріс". Саме Євангеліє нагадує про це, коли воно говорить нам про Ісуса та його перших учнів, які були рибалками.

Сьогодні я хотів би надати вам послання та молитву надії, затишку та втіхи перед будь-якими труднощами, які вам доведеться пережити. Я б також запропонував слово заохочення всім, хто працює з вами у наданні душпастирської допомоги морякам.

Нехай Господь благословляє кожного з вас, вашу працю та ваші родини, і нехай Діва Марія, Зоря Моря, завжди захищає вас. Я теж подаю вам своє благословення, і я тримаю вас у своїх молитвах. І прошу вас, будь ласка, не забувати молитися за мене.

Дякую.

Папа Франциск

ЯК БУТИ ЩАСЛИВИМ ЧОТИРИ СТОВПИ ЩАСТЯ

Взаємини/Стосунки

Не всі стосунки, звісно, призводять до щастя. Аб'юзивні стосунки (стосунки, де домінує усвідомлене жорстоке ставлення), ті, де одна людина намагається контролювати чи експлуатувати іншу, де вони в цих взаєминах лише для того, щоб брати, а не давати натомість – все це швидше спровокує нещастя, ніж навпаки. Однак сила відносин така, що часом люди погоджуються навіть на подібні обманні зв'язки, а не покидають своїх кривдників. Зростаюче усвідомлення страждань, спричинених самотністю, часто – хоча далеко не виключно – у літніх людей, також вказує на важливість стосунків для щасливого життя.

Взагалі можна сказати, що саме стосунки любові найбільше сприяють щастю. Це не означає, що інші стосунки несуттєві з цієї точки зору. Діяти, як частина добре мотивованої команди, де кожен знає свою роль і відчуває, що здатний внести свій внесок у власні навички та таланти, цілком може створити щасливе робоче середовище. Але найчастіше здається, що любов є ключовим елементом. У своїй книзі "Чотири закохані" С. С. Льюїс розрізняє чотири види кохання, кожен з яких здатний сприяти тому, щоб стосунки, призводили до щастя. Три природно характерні для людини: співпереживання, дружба та еротичний потяг. Четверте, і найбільше, полягає в тому, щоб знайти любов до Божу, яка, на думку Льюїса, також може бути культивована як християнська чеснота. У той час як перші три можуть, то, четверта повністю присвячена благополуччю інших, і тому буде основою для найповнішого, найщирішого щастя.

Мораль і совість

Це загальнолюдський досвід, коли, погані люди часто процвітають, під час того, як страждають хороші, процвітання поганого може бути прямим наслідком і залежним від страждань добра. Багато єврейських псалмів апелюють до цього досвіду, дивуючись, чому Бог це дозволяє, і кидає виклик з цього приводу. Одна з теорій того, як поняття загробного життя поступово укорінювалося серед євреїв, саме тому, що потрібно було виправити рівновагу, створити зібрання, на якому, нарешті, буде показано, що справедливість буде на Страшному суді.

Фактично, майже неможливо прожити повністю моральне життя. Християни вважають, що сам Ісус зміг це зробити, і багато хто поділяє думку, що його мати Марія була благословленою. Але решта з нас, так чи інакше, грішні люди, які не прислухаються до совісті. Тоді стає важко віднести все щастя до моральних чеснот, або все нещастя – проступку. Притча про пшеницю та бур'ян, розказана в розділі 13 Євангелія святого Матея, добре описує ситуацію, в якій ми, швидше за все, опинимось, під-час земного життя. З цієї точки зору, потрібен акт віри для підтвердження того, що мораль і щастя є спільними.

Подяка

Однією з основ будь-якого життя, сформованого релігійною вірою, є визнання того, що кожне добро, що нам подається, – це, зрештою, дар. Ми самі не створили себе, привели себе в життя; і ми не створили все навколо, на що ми покладаємось. Нам потрібні інші люди, щоб забезпечити нас, і врешті-решт ми можемо розраховувати лише на Бога, щоб нас воскресити від смерті. Як тільки ти починаєш бачити світ у такому світлі, стає зрозуміло, що єдиний відповідний відгук – це вдячність. Вдячність Богові, в першу чергу, і вдячність людям навколо мене. І так, вдячність стає одним із стовпів, що є важливим для життя кожного, хто прагне бути щасливим.

Досліджене життя

Грецький філософ Платон зафіксував більшу частину думок власного вчителя Сократа. Одне з найвідоміших висловлювань Сократа, яке пам'ятав Платон, – це те, що «не вивченим життям не варто жити». Звичайно, можна плисти по життю, просто реагуючи на те, що представляє з себе момент за моментом. Але Сократ вважав, що те, що відокремлює людину від тварин, – це наша здатність відображати та розглядати, вчитися з минулого та планувати майбутнє. Тільки таким чином, подумав він, вдасться досягти справді людського щастя.

Проповідуючи християнській громаді у Філіпах, святий Павло каже їм: «Я хочу, щоб ти був щасливим, завжди щасливим у Господі; Я повторюю, чого я хочу – це вашого щастя». (Фл 4: 4). Це можна зрозуміти як не що інше, як благочестиву формальність, яка легко сходиться із язика так само, як сказати «З Новим роком», не маючи реальної думки. Невже не можна бути завжди щасливим? Зараз, безумовно, будь-яке людське життя, ймовірно, має суміш щастя і нещастя, з, можливо, довгими проміжками, які здаються більш нейтральними. Але ця ідея досліджуваного життя ставить щастя на більш центральне місце. Це і результат того, щоб жити тим життям, заради якого ми створені – є глибоко вкорінене щастя, яке впливає з любові і служіння Богові, навіть якщо це призводить мене до складних ситуацій – і свого роду показник того, що я йду правильним шляхом.

На цій дорозі до щастя, дослідження мого життя на втіху, стає компасом – чи, можливо, GPS-навігатором – що вказує на правильний напрямок.

З книги «Як бути щасливим» о. Пола Ніколсона ТІ

Успіння Пресвятої Богородиці

15 серпня

Непорочно Діво,
Мати Ісуса і наша Мати,
ми віримо у Твоє переможне вознесіння на небеса
де ангели та святі визнають Тебе царицею.
Ми приєднуємось до них, вихваляючи Тебе
і благословляємо Господа, який підняв Тебе
над усіма створіннями.

З ними ми віддаємо Тобі нашу відданість
та любов.

Ми віримо, що Ти стежиш за нашими щоденними
зусиллями та потребами,
і ми втішаємось від віри в майбутнє воскресіння.
Ми дивимось на Тебе, наше життя, нашу солодкість
і нашу надію.

В кінці земного життя покажи нам Ісуса,
благословенний плід утроби твоєї,
О милосердна, о любляча, о мила Діво Маріє.

Амінь

STELLA MARIS

